

Arrest

nr. 154 356 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden op 21 april 2015 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2014 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn van haar Nederlandse schoondochter, mevrouw E.A.L, die in België verblijfsrecht verkreeg als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en gehuwd is met de heer M.K.

Op 21 april 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.10.2014 werd ingediend door:

E.B., F. (...)

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een andere familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 eerste lid 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

-attest van het OCMW Antwerpen dd. 05.11.2014 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van dit attest geen financiële steun aanvroeg. Er wordt echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

-'attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 61563/2014' dd 19.12.2014 ; 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2013/2014' dd. 19.12.2014 : deze attesten werden opgesteld op basis van verklaringen van betrokkene, en worden bijgevolg beschouwd als verklaringen op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

-rekeninguittreksels op naam van betrokkene zelf waaruit blijkt dat zij bepaalde sommen op haar rekening gestort kreeg: deze sommen kunnen niet gelinkt worden aan de beperkte geldstortingen vanuit België; de exacte herkomst van deze inkomsten is onduidelijk. Bijgevolg blijkt deze documenten dat betrokkene (eventuele) andere bronnen van inkomsten heeft. Deze gegevens kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon, noch als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

-zelf opgestelde verbintenis tot tenlasteneming dd. 16.01.2015

-bewijzen beperkte gelstortingen ('Ria' en 'Mea') uit de periode 2013 – 2014

-brieven UWV dd. 08.04.2010, 19.09.2014 en 10.01.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheidskuitkering ontvangt (AOW) vanuit Nederland. Uit deze documenten blijkt echter niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene effectief financieel te n laste te nemen.

Betrokkene heeft aangetoond in het verleden beperkte financiële steun te hebben ontvangen vanuit België. Echter, gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Tevens legt betrokkene documenten voor met betrekking tot de bestaansmiddelen van een derde, zijnde haar zoon (arbeidsovereenkomst, loonfiches). Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Immers, het is de referentiepersoon zelfs die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om betrokkene effectief te laste te nemen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Aangaande de eerste bestreden beslissing

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 aangezien de bestreden beslissing is gestoeld op artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op gezinshereniging van een bloedverwant in neergaande lijn van de Unieburger, terwijl verzoekster een bloedverwant in opgaande lijn is van de echtgenoot van de unieburger. De correcte rechtsgrond had bijgevolg artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moeten zijn. Verweerder antwoordt in de nota dat het evenwel om een materiële misslag gaat en dat uit de motivering hoe dan ook blijkt dat verzoekster het verblijf wordt geweigerd, onder meer omdat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en ook bloedverwanten in opgaande lijn moeten aantonen ten laste te zijn van de Unieburger. De Raad kan verweerder in deze volgen. De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing heeft in hoofdzaak betrekking op twee motieven, met name dat de referentiepersoon niet het bewijs zou leveren dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster ten laste te nemen en dat er geen afdoende bewijs voorligt dat verzoekster in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Deze vereisten zijn evenzeer van toepassing op de gezinshereniging van een bloedverwant in opgaande lijn van de echtgenoot van de unieburger als op gezinshereniging van een bloedverwant in neergaande lijn. Bijgevolg kan de materiële misslag op zich niet volstaan om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te leiden.

Aan het doel van de formele motiveringsplicht is bijgevolg voldaan, een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen, evenmin als een schending van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

In het eerste middel wordt eveneens nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aangehaald, doch wordt niet uiteengezet op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde rechtsbeginselen schendt, zodat deze niet op een ontvankelijke wijze werden aangevoerd.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het derde en vierde middel, beiden eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing en waarvan de Raad het gepast acht ze samen te behandelen, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Tevens meent zij dat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Zij licht haar derde en vierde middel toe als volgt:

“Verwerende partij maakt een manifeste beoordelingsfout door te stellen dat zij niet aantoonbaar is dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon, in casu haar schoondochter.

De referentiepersoon is getrouwd met de zoon van verzoekster. Zij vormen een gezin en zijn getrouwd onder het wettelijk huwelijksstelsel. Hun inkomsten worden aldus geacht gemeenschappelijk te zijn.

In arrest JIA, C-105 van het toenmalig Hof van Justitie van de EG van 9 januari 2008 wordt gesteld dat de in het kader van artikel 40 van de Vreemdelingenwet de gezinsinkomsten in ogenschouw dienen genomen te worden:

Punt 35:

“Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot.”

Verzoekster verwijst eveneens naar het arrest nr. 65747 van 24 augustus 2011. Daarin wordt met klem benadrukt dat er weldegelijk rekening moet worden gehouden met het inkomen niet enkel van de referentiepersoon doch wel degelijk met het gezinsinkomen.

In de bestreden beslissing wordt de zoon van verzoekster als ‘een derde’ beschouwd. Hier kan volgens DVZ dan ook geen rekening mee gehouden worden. Deze redenering faalt naar recht daar deze allerm minst als een derde kan beschouwd worden, gezien voormelde rechtspraak. De nauwe band tussen referentiepersoon en de zoon, maakt van hem allerm inste een derde, maar heeft daarentegen een cruciale rol met betrekking tot de beoordeling van ‘het ten laste zijn’ en de beoordeling van de ‘bestaansmiddelen’.

Zodoende maakt verwerende partij een manifeste beoordelingsfout door geen rekening te houden met de inkomsten van de zoon van verzoekster, die tevens spontaan werden overgemaakt door verzoekende partij. Door te stellen dat er geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derde persoon, nota bene de echtgenoot van de referentiepersoon, kan men stellen dat de verwerende partij is uitgegaan van foutieve feitelijke gegevens.

-Bovendien heeft verwerende partij de voorliggende gegevens van de referentiepersoon op foutieve wijze beoordeeld.

Zo motiveert verwerende partij dat er geen attest van het OCMW Antwerpen werd voorgelegd op naam van de referentiepersoon. Daar de brieven UW dd. 08/04/2010, 19/09/2014 en 10/01/2015 werd voorgelegd, waaruit blijkt dat de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt. Uit deze gegevens blijkt duidelijk dat de referentiepersoon een inkomen geniet en aldus geen aanspraak kan maken op OCMW-steun.

Bij de beoordeling van de financiële afhankelijkheid, is het beoordelingscriterium dat de betrokkene zonder de materiële steun van de te vervoegen persoon niet kan overleven. Dit is een feitenkwestie en de administratieve overheid dient met alle sociale en familiale omstandigheden rekening te houden.

De motivering dat met de stortingen die uitgingen van de referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden, faalt ook naar recht.

Met betrekking tot het ten laste nemen dient verwerende partij rekening te houden met de gezinsinkomsten. Dit zijn niet enkel de inkomsten van de referentiepersoon; maar ook de inkomsten van de personen die daadwerkelijk deel uitmaken van het gezin.

Verwerende partij was op de hoogte van het feit dat haar zoon getrouwd is met de referentiepersoon en dat de zoon niet ten laste is van Belgische staat. De huwelijksakte werd immers opgevraagd van haar zoon en schoondochter – om vanzelfsprekend de gezinsband tussen verzoeker en de referentiepersoon te bewijzen. Doch werd verzoekster verzocht om enkel de inkomsten van de referentiepersoon bij te brengen. Daar er weldegelijk rekening dient gehouden te worden met gezinsinkomen, heeft de verwerende partij de beslissing niet zorgvuldig voorbereid, daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

In haar arrest nr. 66747 van 24 augustus 2011 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwisting eveneens in deze zin.

In het verzoekschrift had de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opgeworpen.,:

“aangezien verwerende partij bijkomende vragen had moeten stellen bij nazicht van de aanvraag en de bijgebrachte stukken. Uit de stukken had verwerende partij immers moeten afleiden dat de zoon van verzoekende partij getrouwd is en dat de echtgenote een inkomen moet hebben, daar zij niet ten laste is. De verwerende partij moet namelijk rekening houden met het inkomen niet enkel van de referentiepersoon doch wel degelijk met het gezinsinkomen”

In casu oordeelde de Raad als volgt motiverend op het middel:

2.2. ...

De verzoekende partij stelt terecht vast dat wat de ten laste neming betreft de verwerende partij dient rekening te houden met de gezinsinkomsten. Dit zijn niet enkel de inkomsten van de referentiepersoon, maar ook inkomsten van de personen die daadwerkelijk deel uitmaken van het gezin. Aangezien de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat de zoon van de verzoekende partij enkel verzocht werd 'Inkomsten Belgische zoon' bij te brengen en het feit dat er rekening dient gehouden te worden het gezinsinkomen, heeft de verwerende partij de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Aldus heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden daar zij die beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en op deze manier niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen."

Verzoekster meent meer bepaald dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en is uitgegaan van foutieve feitelijke gegevens door te stellen dat zij niet aantoonbaar ten laste te zijn van de referentiepersoon, haar schoondochter. Met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de EU van 9 januari 2007 in de zaak C-105 Jia en naar arrest nr. 65714 van de Raad van 24 augustus 2011 stelt verzoekster dat de gemachtigde niet alleen rekening diende te houden met het inkomen van de referentiepersoon maar met het gezinsinkomen, en *in casu* dus ook met de inkomsten van verzoeksters zoon, zijnde de echtgenoot van de referentiepersoon. Volgens verzoekster kan haar zoon gelet op deze rechtspraak niet als een 'derde' worden beschouwd, maar heeft hij daarentegen een cruciale rol met betrekking tot de beoordeling van het 'ten laste zijn' en de beoordeling van de bestaansmiddelen. Volgens verzoekster wist de gemachtigde dat verzoeksters zoon getrouwd is met de referentiepersoon en niet ten laste is van de Belgische staat, maar werd verzoekster toch slechts gevraagd de inkomsten van de referentiepersoon aan te tonen. Verzoekster meent dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen, en zo de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Bovendien meent verzoekster dat de gemachtigde de voorliggende gegevens van de referentiepersoon op foutieve wijze heeft beoordeeld. Aangaande de motivering dat er geen attest van het OCMW Antwerpen werd voorgelegd op naam van de referentiepersoon, meent verzoekster dat uit de brieven van de UWV blijkt dat de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt, en dus geen aanspraak kan maken op OCMW-steun. Verder wijst verzoekster erop dat bij de beoordeling van de financiële afhankelijkheid het beoordelingscriterium is of betrokkene zonder de materiële steun van de te vervoegen persoon niet kan overleven, hetgeen een feitenkwestie is bij de beoordeling waarvan de gemachtigde rekening dient te houden met alle sociale en familiale omstandigheden. Verzoekster meent dat de motivering dat met de stortingen die uitgingen van de referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden, ook faalt naar recht.

Verweerder repliceert hierop als volgt in de nota met opmerkingen:

"In het derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

In het vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen het derde en vierde middelen samen behandeld worden.

Verzoekster stelt dat rekening diende te worden gehouden met de inkomsten van haar zoon, ook al is die niet de referentiepersoon. De referentiepersoon is immers getrouwd met haar zoon onder het wettelijk huwelijksstelsel. Er zou derhalve rekening dienen te worden gehouden met het gezinsinkomen. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de referentiepersoon verblijfsrecht verkreeg in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zoals blijkt uit de stukken zoals toegevoegd bij huidige nota. (stuk 1, 2 en 3)

Art. 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beschikker van voldoende bestaansmiddelen tevens het bewijs dient te leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk.

Er dient te worden opgemerkt dat het de Belgische referentiepersoon is die ten persoonlijke titel dient te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet is in dit opzicht duidelijk. Zoals het Grondwettelijk Hof het in haar arrest nummer

122/2013 van 26 september 2013 reeds verschillende malen aanhaalde, worden de voorwaarden aangaande de bestaansmiddelen opgelegd aan de Belgische referentiepersoon (overweging B.52.3). De stabiele en toereikende bestaansmiddelen die in overweging dienen te worden genomen, zijn die van de Belgische referentiepersoon (overweging B.55.2).

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het zeer recent arrest van Raad van State met nummer 230.955 van 23 april 2015, die het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 127.352 van 24 juli 2014 vernietigde nu in dat arrest werd geoordeeld dat niet enkel rekening diende te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

“Il se déduit de ce qui précède que l'article 40ter, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit bien que le regroupant belge doit disposer, à titre personnel, des moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. (...)”

Dès lors, en considérant que l'article 40ter, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 « n'implique nullement que ces moyens doivent nécessairement émaner du regroupant lui-même » et que « ces revenus peuvent également provenir d'autres personnes [...] à la condition que le regroupant en dispose effectivement », l'arrêt attaqué a méconnu la portée de la disposition précitée.

Le moyen unique est fondé en sa première branche. »

(Vrije vertaling: Uit wat voorafgaat kan worden afgeleid dat artikel 40ter, alinea 2 van de vreemdelingenwet, voorziet dat de Belgische gezinshereniger ten persoonlijke titel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken. (...)

Door derhalve aan te nemen dat artikel 40ter, alinea 2 van de vreemdelingenwet “geenszins impliceert dat die middelen noodzakelijkerwijze afkomstig dienen te zijn van de gezinshereniger zelf” en dat “die inkomsten eveneens afkomstig kunnen zijn van andere personen (...) op voorwaarde dat de gezinshereniger er effectief over beschikt”, miskent het aangevochten arrest de draagwijdte van hogergenoemde bepaling.

Het enig middel is gegrond in zijn eerste onderdeel.”

Zodoende werd een correcte toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet gemaakt en verzoekster kan niet voorhouden als zou er rekening dienen te worden gehouden met de inkomsten van haar zoon, nu het de referentiepersoon is die ten persoonlijke titel dient te bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om verzoekster ten laste te kunnen nemen. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheid ontvangt vanuit Nederland en dat uit de door haar voorgelegde documenten niet blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster effectief ten laste te nemen.

Bovendien, ook al zou volgens verzoekster bewezen zijn dat er voldoende bestaansmiddelen ter beschikking zijn om haar ten laste te nemen, levert zij geenszins kritiek op de motivering daar waar wordt aangegeven dat zij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en dat uit de stukken niet blijkt dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon. Zij stelt wel dat de “motivering dat met de stortingen die uitgingen van de referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden, faalt (...) naar recht”, doch preciseert geenszins waarom zij die mening is toegedaan. Zodoende blijft die motivering van de bestreden beslissing overeind. Uit wat voorafgaat blijkt dat een correcte toepassing werd gemaakt van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster gaat tot slot met haar betoog als zou de referentiepersoon geen OCMW-steun kunnen ontvangen, omdat zij een arbeidsongeschiktheid ontvangt, voorbij aan het feit dat geen attest uitgaande van het OCMW op naam van de referentiepersoon werd voorgelegd. Zij ontkent dit ook geenszins, zodat zij geenszins aantoonde als zou verwerende partij op grond van onjuiste feitenvinding of op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing zijn gekomen. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Het derde middel is ongegrond.”

Zoals onder het eerste middel gesteld, bevat de eerste bestreden beslissing op afdoende wijze de feitelijke en juridische grondslag waarop de beslissing steunt, dermate dat verzoekster deze kan begrijpen en kon oordelen of er een aanleiding bestond om het beroep in te stellen.

Aan de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Waar verzoekster inhoudelijke kritiek levert op de motivering van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht evenals het redelijkheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster eveneens geschonden acht.

De relevante bepalingen van dit artikel luiden als volgt:

(...)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;(“...”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters schoondochter, mevrouw L.EA, verblijfsrecht in België geniet op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, hetgeen overigens niet wordt betwist. Uit de hierboven geciteerde

bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekster aanspraak kan maken op een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, als bloedverwante in opgaande lijn van de heer M.K., echtgenoot van L.E.A, mits zij te hunnen laste is en zich bij hen voegt, en mits mevrouw L.E.A. als referentiepersoon het bewijs levert dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat zij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van haar familieleden in het Rijk volledig dekt.

Dit zijn cumulatieve voorwaarden. De gemachtigde is onder meer van oordeel dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en niet heeft aangetoond dat zij in het verleden effectief ten laste was van de referentiepersoon. Deze voorwaarden zijn cumulatief. Enkel een gegronde betwisting van deze beide motieven kan tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing leiden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naast bewijzen van de familieband en bewijzen in het licht van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, de volgende documenten heeft voorgelegd om haar onvermogen en het feit dat ze ten laste is van de referentiepersoon aan te tonen: een attest waaruit blijkt dat zij geen professionele inkomsten heeft en niet is onderworpen aan belasting daarop, een attest waaruit blijkt dat zij in O, waar zij woonde, niet onderworpen is aan bewonersbelasting en belasting op gemeentediensten, een verbintenis tot tenlasteneming van verzoekster door mevrouw L.E.A, bewijzen van geldstortingen door mevrouw L.E.A. en de heer M.K. aan verzoekster en rekeninguittreksels van verzoekster.

Wat betreft de vereiste dat verzoekster in het verleden financieel moet ten laste geweest zijn van de referentiepersoon, stelt de gemachtigde dat: *“volgende bewijzen werden voorgelegd: “rekeninguittreksels op naam van betrokkene zelf waaruit blijkt dat zij bepaalde sommen op haar rekening gestort kreeg: deze sommen kunnen niet gelinkt worden aan de beperkte geldstortingen vanuit België; de exacte herkomst van deze inkomsten is onduidelijk. Bijgevolg blijkt deze documenten dat betrokkene (eventuele) andere bronnen van inkomsten heeft. Deze gegevens kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon, noch als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene [...] - bewijzen beperkte gelstortingen (‘Ria’ en ‘Mea’) uit de periode 2013 – 2014”*

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat het Hof van Justitie van de EU aangaande het begrip “ten laste” heeft verduidelijkt dat deze hoedanigheid *“voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot”* (HvJ van 9 januari 2007, C- 1/05 Jia, § 35). Ze stelt dat hieruit blijkt dat zowel voor “het ten laste zijn” als voor de beoordeling van de bestaansmiddelen ook rekening moet gehouden worden met de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon. Verzoekster vervolgt dat bij de beoordeling van de financiële afhankelijkheid het beoordelingscriterium is dat de betrokkene zonder de materiële steun van de te vervoegen persoon niet kan overleven, hetgeen een feitenkwestie is waarbij het bestuur in haar beoordeling met alle sociale en familiale omstandigheden rekening dient te houden. Ze concludeert dat de bewering van de gemachtigde dat met de stortingen die uitgingen van de referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden naar recht faalt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat waar de gemachtigde bij de beoordeling van de bestaansmiddelen geen rekening heeft willen houden met de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon (loonfiches en arbeidsovereenkomst), hij bij de beoordeling van het “ten laste zijn” dit onderscheid niet heeft gemaakt. De gemachtigde heeft bij de verwijzing naar de beperkte geldstortingen uit de periode 2013 en 2014 geen onderscheid gemaakt of deze afkomstig waren van de schoondochter of van haar zoon, de echtgenoot van de schoondochter. De gemachtigde heeft enkel gesteld dat er rekeninguittreksels op naam van betrokkene zijn voorgelegd waaruit blijkt dat er stortingen zijn gedaan, maar dat deze stortingen niet kunnen gelinkt worden aan de voormelde beperkte geldstortingen vanuit België, zodat de herkomst van de inkomsten onduidelijk is. De gemachtigde concludeert hieruit dat verzoekster bijgevolg eventuele andere bronnen van inkomsten heeft. Na onderzoek van de voorgelegde stukken blijkt deze beoordeling niet onredelijk, noch onvolledig. De voorgelegde stortingen (‘Ria’ en ‘Mea’) van de referentiepersoon en van haar echtgenoot van de jaren 2012, 2013 en begin 2014 hebben inderdaad betrekking op zeer beperkte bedragen van gemiddeld ongeveer 140 euro per maand. De stortingen kunnen inderdaad niet teruggevonden worden op de rekeninguittreksels die verzoekster heeft voorgelegd waarop weliswaar enkele stortingen voorkomen van grotere bedragen, doch waarvan de herkomst inderdaad geheel onduidelijk is zodat hiervan ook op redelijke wijze kon

gesteld worden dat niet uitgesloten is dat er eventuele andere bronnen van inkomsten zijn. Uit deze voorgelegde stukken kon dus niet afgeleid worden dat verzoekster zonder de materiële steun van haar schoondochter en zoon niet zou kunnen overleven, of dat zij effectief financieel ten laste is van hen. Tot slot leest de Raad in de bestreden beslissing nergens dat met de stortingen van de referentiepersoon geen rekening zou kunnen gehouden worden. De gemachtigde heeft enkel gesteld dat het om beperkte geldstortingen gaat en dat de gestorte sommen die op de rekeninguittreksels van verzoekster voorkomen niet aan die geldstortingen kunnen worden gelinkt.

Uit deze beoordeling van het ten laste zijn van verzoekster blijkt geen onredelijke of onzorgvuldige beoordeling van de gemachtigde, noch blijkt dat hij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die verkeerd heeft beoordeeld. Evenmin blijkt een manifeste beoordelingsfout.

Nu het argument van de gemachtigde dat niet is aangetoond dat verzoekster effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon overeind blijft, is aan een van de cumulatieve voorwaarden voor het bekomen van het verblijfsrecht niet voldaan, dermate dat een eventuele gegrondheid van het middel gericht tegen de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing kan leiden.

Waar verzoekster in het derde en vierde middel eveneens de schending heeft aangehaald van artikel 8 van het EVRM, heeft zij in deze middelen nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt, dermate dat dit in deze middelen niet op ontvankelijke wijze werd opgeworpen. Hoe dan ook vecht verzoekster eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan van dezelfde datum dat in dezelfde akte is opgenomen, zodat het passend is dit verder te onderzoeken bij de beoordeling van het tweede middel gericht tegen het bevel.

Het derde en vierde middel kunnen niet tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leiden.

3.2 Aangaande de tweede bestreden beslissing

In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 74/14, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM evenals van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Bestreden beslissing houdt een bevel om het grondgebied te verlaten in, en kan aldus als verwijderingsmaatregel gecategoriseerd worden. In de bestreden beslissing is er op geen enkele manier rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster. Verwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoekster reeds geruime tijd in België verbleef en samen met haar schoondochter en zoon een familie vormde én dat zij bovendien afhankelijk is van hen. Niet enkel op financieel bevindt verzoekster zich in een afhankelijke positie van haar zoon en schoondochter, maar haar belangen liggen bij haar kinderen, aldus in België. Met artikel 74/13 Vreemdelingenwet is geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel. In die zin houdt de bestreden beslissing een schending in van art. 74/13 Vreemdelingenwet, juncto art. 62 van de Vreemdelingenwet, juncto artn. 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en art. 8 EVRM.”

Verzoekster meent dat in de tweede bestreden beslissing op geen enkele manier rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster en haar zoon en schoondochter, van wie zij afhankelijk is, en met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en stelt dat de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat aangaande de criteria in dit artikel.

Verweerder repliceert daarop in de nota met opmerkingen het volgende:

“Verzoekster stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven, terwijl verwerende partij daartoe conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet kan voorhouden als zou verwerende partij geen rekening hebben gehouden met verzoeksters gezinsleven. De bestreden beslissing werd immers genomen in het kader van de aanvraag met het oog op gezinshereniging. Het verblijfsrecht werd evenwel geweigerd aangezien verzoekster niet heeft aangetoond effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het louter feit dat het verblijfsrecht werd geweigerd om dat niet voldaan is aan de voorwaarden van de vreemdelingenwet, betekent niet dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven.

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zij een familielieven zou hebben/ heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, vereist noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM omvat een dergelijke motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

Het tweede middel is ongegrond.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In deze laatste bepaling, die de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), is uitdrukkelijk voorzien, zoals verzoekster terecht aanvoert, dat de gemachtigde bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met de individuele situatie van betrokkene in het licht van het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55). Hieruit volgt eveneens dat een rechtmatige weigering van verblijfsrecht op grond van de Vreemdelingenwet, *quod in casu*, niet automatisch betekent dat een daaraan gekoppelde verwijderingsbeslissing conform de grondrechten is, die worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of zoals verzoekster aanvoert in artikel 8 van het EVRM.

Bijkomend volgt uit artikel 52, § 4, 5^e lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna

verkort het Vreemdelingenbesluit), waarop de bestreden beslissing steunt, dat indien de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, het familielid van deze beslissing kennis wordt gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Uit de term “desgevallend” blijkt dat de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid heeft om al dan niet over te gaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze term “desgevallend” en eveneens de termen “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” van artikel 7 van de Vreemdelingenwet scheppen mede het kader waarin de gemachtigde rekening houdt met de in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen, vooraleer de weigering van het verblijfsrecht in het licht van de aanvraag tot gezinshereniging eveneens te koppelen aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu echter stelt de Raad vast dat verzoekster de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet concretiseert, nu zij zelf geen element aanhaalt dat betrekking heeft op haar gezondheidstoestand of in verband met het hoger belang van het kind. Verzoekster stelt enkel dat er in het bestreden bevel geen rekening is gehouden met haar gezinsleven omdat zij geruime tijd in België verblijft en een familie vormt met haar schoondochter en zoon. Zij stelt eveneens niet alleen financieel afhankelijk te zijn, nu haar belangen bij haar kinderen in België liggen. De Raad moet echter vaststellen dat de beslissing tot afgifte van een bevel op dezelfde dag en in dezelfde akte werd genomen als de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de bestreden weigering van verblijf op rechtmatige wijze heeft vastgesteld dat de financiële afhankelijkheid van verzoekster niet was aangetoond. Verzoekster haalt wel aan dat zij zich niet enkel financieel in een afhankelijke positie van haar zoon en schoondochter bevindt, doch geeft geen enkele toelichting hoe die afhankelijkheid verder moet worden ingevuld, dermate dat de Raad niet ziet welke andere overwegingen dan degene die reeds in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen aangaande de financiële afhankelijkheid tussen verzoekster en haar zoon en schoondochter, op dezelfde dag genomen en in dezelfde akte weergegeven, hadden moeten vermeld worden in het bestreden bevel. Des te meer nu verzoekster ook geen elementen in het licht van haar gezondheidssituatie of het hoger belang van het kind heeft aangehaald.

Waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) bij de interpretatie van artikel 8 van het EVRM de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). *In casu* kon verzoekster de financiële afhankelijkheid niet aantonen, en kan de verklaring dat haar belangen bij haar kinderen in België liggen op zich ook niet aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bijgevolg is het gezinsleven op zich niet aangetoond en stelt de Raad zich dan ook opnieuw de vraag welke andere overwegingen dan degene die reeds in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen aangaande de financiële afhankelijkheid tussen verzoekster en haar zoon en schoondochter, hadden moeten weergegeven worden in de tweede bestreden beslissing.

Bijgevolg is geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Evenmin wordt een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aangenomen.

Waar verzoekster in de aanhef van haar tweede middel nog een schending aanvoert van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, laat zij na aan te tonen op welke wijze het bestreden bevel deze bepaling schendt, dermate dat dit onderdeel van het tweede niet op ontvankelijke wijze is geschied.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES